

Biblioteka
44°N i 20°E

Urednik
Nikola Petaković

Copyright © 2018 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Dizajn korica:
Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-579-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštapavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
2018.

Milan Tripković

U dalekom svetu običnih ljudi

Čarobna
knjiga

„Nije mora, stvarnost je gora!“, pomislio je rezignirano pomoćnik sekretara za kulturu Grada Novog Sada kada mu je, posle košmarne noći, saopšteno u kabinetu da te nedelje treba da ide u posetu nekom klubu penzionera na Rotkvariji.

Ono malo kose što mu je još ostalo sa strane, iznad ušiju, Stojan Poštić je čvrsto držao šakama dok je, naslonjen na laktove, zurio u parče hartije pred sobom. Uzimao je povremeno grafitnu olovku sa stola, grickao je, mlatio njome praveći vetrić koji ga je činio još nervoznijim, nekoliko puta je naslanjao na papir, ali uzalud. Nije uspevao da zapiše ni slove već puna dva sata. Od kada je, pre osam godina, završio radni vek i otišao u zasluženu penziju, počeo je da piše poeziju i baš mu je dobro išlo, zaista dobro, sve do danas, dan uoči posete pomoćnika sekretara za kulturu Grada Novog Sada klubu penzionera na Rotkvariji, gde je od strane kolega iz literarne sekcije delegiran da tim povodom napiše jednu prigodnu pesmu. Iako mu je donekle imponovalo što je od njih petnaestak baš on odabran da svojim stihovima poželi dobrodošlicu lokalnom funkcioneru, pokušao je da se izvuče predosećajući da zadatak neće biti nimalo lak.

„Nemojte da ja, znate kako loše deklamujem.“

„Stojane, to je najmanji problem“, nije popuštala Dušica Dinić, nezvanična potpredsednica kluba, „odrecitovaće mu Kaća. Je l' hoćeš, Katarina?“

„Znam, ali...“, pokušao je još jednom.

„Ma šta 'ali'?! Nema 'ali', Stojane! Je l' se svi slažu da Stojan napiše pesmu? Slažu, nego šta. Pa dabome.“

Penzioneri koji su prisustvovali tom zajedničkom sastanku nekoliko umetničkih sekcija uglavnom su zaklimali glavama slažući se s Dinićkinim predlogom. Nekoliko njih je i glasom podržalo potpredsednicu, ali bilo je, kao uvek, i onih koji su bez sumnje negodovali, podmuklo se domunđavajući. Primetio je Stojan krajičkom oka kako gospođa Cica nešto zaverenički šapuće gospođi Lauterer, dok ova, kao, rukom pokušava da sakrije svoj kikut.

„Ne znam, možda neko drugi misli da ipak više zaslužuje...“, nije uspeo Stojan da prikrije svoju uvređenost. Pokušao je da diskretno presretne pogled gospođe Cice i da je javno posrami, ali nije uspeo. Delovala je potpuno odsutno i nezainteresovano.

„Molim? Šta pričaš, Stojane? Ko bi to mogao da pomisli?! Pa ti imaš, čoveče, koliko... pet-šest objavljenih knjiga“, argumentovala je svoj predlog Dinićka, a to je nateralo Cicu da se opet nagne prema Lautererki i promrsi nešto kriveći usta, što je ovu toliko zasmejala da nikakvo zaklanjanje više nije moglo da pomogne. Zajaukala je pod naletom sreće naočigled i na zaprepашćenje svih prisutnih, a Stojan se jedva uzdržao da ne napusti demonstrativno sastanak. „Dajte, uozbiljite se,

zaboga! Imamo mnogo važnog posla da uradimo“, apelovala je potpredsednica na okupljene. „Kliberite se tu kao šiparice.“

Bio je Stojan već neko vreme svestan da u okviru sekcije postoje tajna osporavanja njegovih literarnih postignuća i da je gospođa Cica glavni pokretač tih malicioznih glasina, ali svojski se trudio da se ponaša baš kao neki veliki pesnik, da se ne spušta na nivo zavidnih mediokriteta i da njegova poezija bude neoboriv i snažan argument koji govori sam za sebe. Zaista nije imao razloga da sumnja u sebe i svoju umetnost jer su se o njegovim stihovima pohvalno izrazili mnogi ljudi od pera, a recenziju za svaku zbirku mu je pisao možda i najugledniji novosadski književni delatnik Dragan Redžić. To što je sam finansirao štampanje svojih knjiga, uostalom, potpuno je normalna stvar u današnje vreme. Rade to i mnogo poznatiji pisci, čiji talenat niko ne spori.

Pridigao se Stojan Poštić polako, oslonio pesnicama o sto i neko vreme teatralno njihao levo-desno, nemo šarajući pogledom po sali za igranke, a onda je iznenada zaverglao kao navijen:

„Gospođo Cico, ja znam da vam nisam naročito simpatičan i to je u redu. Svi smo različiti, hvala bogu, i ne možemo da se dopadamo svakome. Ali da vi potcenjujete moju poeziju, da se podsmevate, da me ponižavate pred kolegama, i to, naravno, mučki, iza leđa, mene, koji sam zahvaljujući svojim pesmama postao vrlo zapažen u elitnim novosadskim književnim krugovima, mene, o kome je jedan Dragan Redžić napisao: *Rapsod kakvog je novosadska poezija dugo čekala. Korifej večne ljubavi, gorke patnje i nepresušne nade! Vi – mene! Vi, koji ste*

pročitali dve zbirke Miroslava Antića i mislite da znate šta je poezija. I, što je još gore, da znate kako se piše. Vi – mene! Ja to više ne mogu i neću da dozvolim! Dušice“, obratio se uzrujani Stojan potpredsednici kluba, koja je netremice pratila njegovu tiradu, „ja ću za četvrtak napisati *Odu Srpskoj Atini* u čast te zvanične posete, a svako ko hoće i misli da može bolje, nek donese svoju pesmu, pa da vidimo.“

S mnogo afekta u svakom svom staračkom pokretu, Stojan Poštić je napustio sastanak. Čim je zatvorio vrata za sobom, mogao je da čuje kako komešanje iznutra postepeno postaje sve glasnije. Pokušaji Dušice Dinić da lupanjem šake o sto umiri graju koja je nastala u sali nakon Poštićevog odlaska nisu davali nikakav rezultat. Gospođa Cica se levom rukom držala za grudi, a desnom krstila polako i pažljivo ne bi li svi videli koliko je neprijatno iznenađena Stojanovim istupom. Niko od prisutnih koji su žurili da iznesu svoje ili tuđe mišljenje o sceni kojoj su svedočili nije mogao ni da pretpostavi s koliko je snažnim osećanjem čistog zadovoljstva Stojan Poštić u tom trenutku koračao ka svom stanu. Pokušala je u nekoliko navrata predsedavajuća da razgovor okrene u željenom smeru, ali bez uspeha. Potrajao je taj sastanak do duboko u noć, a kad je završen, Dušica je najjstrajnijim i najrevnosnijim članovima kluba pročitala detaljan plan posete gradskog funkcionera po tačkama, onako kako je, posle više sati rasprave, konačno usaglašen:

„Dobro, prvo, dolazak u deset časova. Pošto predsednik našeg kluba leži na ortopediji i opravdano je odsutan, ja dočekujem gosta i uvodim ga. Na ulazu su so i pogača, čašica

rakije. Ulazimo ovde, kratak kulturno-umetnički program koji počinje Kaćinom recitacijom, onda hor, pa ples i na kraju ide dramska sa onim prerađenim novogodišnjim skečom. Onda sa šahistima igra simultanku, pozira likovnjacima za portret i na kraju se gosti u gastro-sekciji. Odlazak u dvanaest časova. Eto, to je to. Je l' ima nekih pitanja?“

Neki delimično uspavan pojedinac potpuno iznurenog plenuma uspeo je da procedi:

„Da li možemo da idemo kući? Prošlo je deset.“

Predsedavajuća je pogledala na svoj ručni sat, porazmislila i raspustila umorni skup starih uz napomenu da hoće sve da ih vidi u četvrtak još pre osam, kako bi stigli da održe generalnu probu važnog događaja. Neki su skupili snage da klimnu glavom, neki su se čak i šapatom pozdravili, ali većina ih je u tišini napustila montažni objekat kluba penzionera na Rotkvariji i zaputila se svojim kućama. I dok su svi oni posle spavali duboko, na samoj ivici crnog ponora, ne sanjajući i ne misleći, naravno, na predstojeću posetu gradskog zvaničnika, jedan čovek se trudio da napiše prigodnu pesmu. S neprestanim i bolnim mentalnim trudovima dočekao je izlazak sunca, ali se *Oda Srpskoj Atini* nije rodila u glavi Stojana Poštića, pa je i papir pred njim bio i dalje prazan. Pokušao je, negde pred zoru, celu stvar da indukuje nekom brljom koju je našao u špajzu, ali jedino što je podstakao bilo je ubrzano pucanje kapilara na sopstvenim beonjačama, od iskustva požutelim i vodnjikavim. Pokušavši na koncu da shvati šta se to dešava s njegovim pesničkim nadahnućem, zaključio je da ga pomisao da bi gospođa Cica mogla da donese pesmu bolju od njegove

do te mere parališe da nije u stanju ni da siđe do trafike i kupi novine, kao što to obično čini svakog jutra, a kamoli da napiše svečanu pesmu. Izvršio je nad sobom i spiritualni harakiri, zamislivši kako će na sutrašnjem događaju, umesto njega, Cica pobrati sve aplauze i hvale.

„Prvi stih, treba mi samo prvi stih“, mislio je Stojan bodreći sebe. Ali svaki njegov pokušaj da ga smisli, izgovori u sebi ili pretoči u grafitni zapis na listu hartije završavao se neobuzdanim smehom gospođe Cice, koji je bio toliko stvaran da je povremeno mogao jasno da je vidi, onako zadriglu i veselu, kako joj veštačka vilica visi u ustima, tu, na stolici preko puta njegove. U glavi mu je vladala prilična zbrka, ali je ipak još bilo dovoljno razuma da Stojan zaključi da bi morao da legne i odspava ako želi da izbegne totalno nervno rastrojstvo. Napregnuo je prste i polomio olovku, ustao, odgegao se do kauča i legao. I, baš kad je pomislio da je pakosnica došla i u san da mu se naruga gušeci se od prevelike radosti, otvorio je prvo jedno, a odmah zatim i drugo oko, pridigao se i seo ne bi li nekako sakupio i povezao isprekidane delove stvarnosti. Sa istim ciljem je zatim pogledao na zidni sat, ali, umesto da konstatuje vremenski okvir realnosti, iskolačio je krvave oči jer je tu, na tri koraka od njega, glavom i mešinom, stajala gospođa Cica. Pomerala je kazaljke unapred i zlurado se cerila. Pokušao je šakama da zaštiti svoj sluh od tog jezivog zvuka, ali, kad je shvatio da je to nemoguće, zgrabio je ostatke svoje kose iznad ušiju, zgrčio se kao fetus i ponovo prillegao, tiho jecajući. Zažmurio je u očajničkom pokušaju da pobegne od svoje halucinacije i ubrzo zaspao. Kad je posle dvanaest sati,

promrzao i ukočen, otvorio oči, svuda okolo je bio mrak, pa je Stojan, vodeći se čistom logikom, pomislio da je mrtav. Turobno ćutanje je dugo trajalo, bludeo je u pomrčini, ali kad su mu se oči malo privikle na nedostatak svetlosti, u ništavilu je razabrao svoj zidni sat, na kojem su kazaljke pokazivale... „Deset i deset!“, viknuo je Poštić u sebi i pokušao hitro da ustane s kauča, ali ga je mnogo raznih bolova u tome sprečilo. Jaukao je i stenjao pridižući se polako. Kad se konačno uspravio koliko god je mogao, opsovao je starost, nazuo papuče i krenuo da tumara prema kupatilu gonjen izraženom potrebom za mokrenjem. I baš kad je pomislio kako mu je san veoma prijao i kako mu je um ponovo bistar kao zavičajni homoljski potok s kojeg je kao dečak pio vode, otvorio je vrata kupatila i ugledao gospođu Cicu, čija je gola telesina virila iz kade ogrezla u vodi, belasajući se na slaboj svetlosti. Njen vrisak ga je primorao da brzo zatvori vrata, a upečatljivo sećanje na ono što je upravo video navelo ga je da se bez zadržke isповраća tu, pred kupatilom. U par mlazeva je sve bilo gotovo. Potom je dugo stajao nepomičan i udisao neprijatna isparenja svoje želudačne kiseline, zureći u nekoliko polusvarenih čvaraka pred sobom. Psihijatrija ovakvo stanje pacijenta definiše kao stupor – ukočenost, utrnulost, obamrlost, neosetljivost; duševno oboljenje u kome se volja gotovo nikako ne ispoljava. Stojan Poštić je u stuporu proveo neko vreme, a onda je ipak uspeo da pokrene svoju volju. Polako, tiho, obazrivo, diskretno i vrlo delimično, ponovo je otvorio vrata svog kupatila i desnim okom video upravo ono što je priželjkivao da vidi: praznu kadu.

„A gviriš, Stojane, gviriš“, čuo je poznati glas iza svojih leđa tek što je u grudima osetio blago olakšanje. Okrenuo se i ugledao Cicu na svom kauču, u zavodljivoj pozi, umotanu samo u peškir. Izbečio se, progutao ono malo pljuvačke što je imao u ustima, otvorio ih s namerom da kaže nešto u svoju odbranu, ali ipak je nekako odoleo tom iskušenju. Bepomoćno se osvrtao oko sebe tražeći znake zbilje kojih je, u stvari, bilo napretek. Zapravo, sve je oko njega bilo stvarno osim te glomazne žene koja se tu pred njim pučila i smeškala, a onda je brzim pokretom desne ruke strgla peškir sa sebe i zapalacala jezikom, požudno se koprcajući na narandžastoj jamboliji koja je već treću deceniju štitila mebl Stojanovog kauča, pa više i nije bila baš narandžasta. Odmah je šakom prekrpio oči, ali, kad je kroz prste video kako golišava Cica mazno puzi k njemu, požurio je do fioke s lekovima, progutao nekoliko *lorazepama* i izleteo iz stana u papučama i starom kućnom mantilu koji se vijorio za njim. Sav sumanut je projurio na stepeništu pored šesnaestogodišnje komšinice, koja se toliko prepala da je instinktivno zavrištala, jer je, naravno, pomislila da je manijak.

„Dobro več“, rekao je usput devojci i nastavio dalje, divlje kloparajući kroz hodnik. Dok je polako istrčavao iz ulaza, čuo je kako se vrata stanova otvaraju jedna za drugima, ali to ga nije brinulo. Malo vremena je imao da smisli kuda da krene, pa je u panici potrčao preko bulevara i zamalo nastradao jer uopšte nije obratio pažnju na vozila koja se noću tuda uglavnom kreću mnogo brže nego što je to zakonom propisano. Ipak, prešao je nekako na drugu stranu i nastavio dalje ka železničkoj stanici sablažnjajući malobrojne prolaznike. Ušao je u zgradu osvrćući

se neprestano kao gonjena zver, a onda se stepenicama popeo na drugi peron, pozdravio pospanog otpravnika nesigurnim klimanjem glave i napokon seo na klupu.

„Nema više vozova, stari. Poslednji je otišao pre pola sata“, izgovorio je železničar zagledajući Poštića.

„A ne, ja ne putujem, ja sam izašao na svež vazduh. Da malo izbistrim glavu, što se kaže“, rekao je to Stojan tako kao da je sve u najboljem redu. Kao da često izlazi u sobnim papučama u noćne šetnje i da mu to iz nekog razloga baš prija. Čak se i nasmejao ne bi li bio što uverljiviji. Dugo ga je otpravnik vozova posmatrao sumnjičavo, navijao svoj ručni sat, šetao se okolo mlateći palicom i opet posmatrao, a onda je odjednom skinuo šapku, stavio je pod mišku, seo pored Stojana na klupu i počeo da priča. Od detinjstva na padinama Klekovače, preko školovanja u Zenici, prijateljstava, prvih ljubavi, rata, neprijateljstava, izbeglištva, svih porodičnih tragedija i radosti, pa sve do vrlo sistematične filozofije vozova, koju je u samoći godinama brusio na ovim peronima – sve je to Stojan pažljivo saslušao i zahvalio se železničaru, nakon što je ovaj završio i ustao s klupe.

„Doviđenja“, rekao je otpravnik, stavio šapku na glavu i otišao u mrak, dalje niz kolosek.

Očigledno je Stojan dobro spavao jer je tek pošto je otvorio oči postao svestan bolova koji su mu prožimali ukočeno telo. Čuo je prodoran zvuk pištaljke i video kako neki mladić utrčava u voz koji je ubrzo nakon toga i krenuo iz stanice. Uložio je veliki napor, iskrivio lice, stisnuo zube i uspeo nekako da se pridigne na klupi. Ljudi je na peronu bilo dosta, ali nije

bilo razloga da mu bude neprijatno jer niko od prisutnih nije obraćao pažnju na njega. Sve dok nije pokušao neprimetno da nestane s lica mesta. Mogao je da oseti kako se talas čuđenja i nelagode nezaustavljivo širi među ljudima nakon što je ustao s klupe. Popravio je ono malo razbarušenih dlaka na glavi, okrenuo se i polako sišao s perona. Kad je izašao iz stanice, spustio je pogled i požurio kući. Planirao je nešto, očigledno, i molio se u sebi da usput ne sretne nikoga. Međutim, kada je stigao nadomak ulaza, začuo je poznat ženski glas.

„Gospodine Poštiću?! Jeste li to vi? Šta vam se, zaboga, dogodilo?“, bečila se ispod naočara gospođa Lauterer.

„Ovaj, ništa. Sišao sam po novine i da prošetam malo“, odgovorio je uljudno Stojan i pokušao da produži svojim putem.

„Pa gde ste vi danas, Poštiću? Zaboravili ste da je...“

„Ijao, nemojte mi reći da je četvrtak“, neubedljivo je Stojan glumio senilnost. „Moram da nazovem Dušicu da joj se izvinim.“

„Ne morate, Poštiću, ni pomoćnik se nije pojavio. Iskrasao mu je, navodno, neki važan sastanak sa strancima, šta li.“

„I ništa?“

„Ništa. Doviđenja, Stojane.“

„Doviđenja, doviđenja...“

Ostao je Stojan Poštić zamišljen još par sekundi, osmehnuo se i požurio kući. Okupao se nabrzaka, obrijao, obukao svoje najbolje odelo, spakovao kofer i krenuo na put. Nije još znao kuda će, ali je znao da će putovati vozom.

Prvo što je Branislav Belić tog jutra ugledao na novosadskoj železničkoj stanici, kad se voz konačno zaustavio, bio je neki usnuli deda u kućnom mantilu, spokojno opružen na drvenoj klupi, s gustom noćnom balom koja mu je visila iz usta. Videlo se ipak da nije tipičan noćni posetilac dolaznog perona, alkoholičar u poslednjem stadijumu očaja ili neki od svih zaboravljen čovek. Mada je žurio jer se jako zaželeo i dopa i grada, zastao je na trenutak kad je shvatio da poznaje starog. Bio je to komšija iz ulaza – Stojan Poštić, jedan od onih drkadžija kakvih ima u skoro svakoj zgradi, koji se neprestano prave pametni i strogo vaspitavaju tuđu decu, pa su takvi i predmet sprdnje celog komšiluka, a neretko i žrtve kojekakvih obesti. Dok je zurio u Stojanovu viseću sluzavu tvar koja se njihala na vetru, Branislav se prisećao kako su ga zajebavali kad su bili klinici. Prvi koji bi ga ugledao na ulici povikao bi za njim: „Ej, poštaru, je l' stigla penzija?!“ Ostali bi se na to divlje i horski nasmejali, ali ako bi ovaj kojim slučajem odoleo porivu da ih povija i umlati kô zečeve, usledili bi novi povici, još gluplji od onog inicijalnog, na primer: „Pošto košta pošta?“, ili „Nervozni poštar!“, ili „Poštiću – bizončiću!“, pa još salvi smeha koji ga je izluđivao, a onda je Stojan neminovno

padao u vatru i besomučno vijao dečurliju po kvartu ne bi li ih naučio pameti. U to vreme, on je i bio službenik u pošti, poslovođa u broju 21.104, i zbog toga mu je valjda tako teško i padala takva zajebancija. Naslušao se, siromah, previše pošalica koje su dovodile u vezu njegovo prezime i radno mesto. U toj sveopštoj jurnjavi se ponekad dešavalo da nekoga i stigne, da mu počupa zulufe, izvuče uši, lupi šljagu i, zadihan, objasni: „Kad te tata nije vaspitao...“, ali čim bi se Stojan okrenuo da nastavi svojim putem, iza leđa bi čuo nov podsmeħ: „Je l' stigla penzija, Stojane?“ Svi su u komšiluku već počeli da se pitaju dokle Poštić misli da ganja decu, kad će mu već jednom dojaditi, ali to se nije desilo godinama, sve dok se mali Marko s petog nije požalio tati da ga je Stojan ošamario dva puta bez ikakvog razloga, jer su ga neki drugi, stariji dečaci i devojčice, zadirkivali. Tata je Marka uzeo za ruku, odveo ga do susedovog stana i tamo ih je, glavat i grlat, primorao da mali vrati Poštiću oba šamara, a da mu se ovaj pritom još i izvini. Posle toga je svima došlo žao Stojana, pa su ga ostavili na miru. Kada protivnik potpuno izgubi dostojanstvo, on više nije dostojan protivnik. I Branislavu ga je sada bilo žao tako ostarelog i balavog, pa ga je pustio da se odmori kô čovek. Požurio je niz stepenice, pa dalje ka izlazu. Doduše, nije baš bio siguran kuda bi. Već na prvom semaforu je zastao i osvrtao se oko sebe, mučen dilemom. Čak je i prešao pešački prelaz, pa se predomislio i vratio, a onda je, posle još malo premišljanja, zaustavio taksi i krenuo na Detelinaru da pazari ono čega se najviše zaželeo. Za dva meseca, koliko je proveo na selu odvikavajući se od horsa, pustio je bradu i ugojio se skoro

deset kilograma. U početku je bilo baš zajebano, ali posle par dana stvari su došle na svoje. Baba mu je kuvala i brinula da ne bude gladan, a s dedom je svakog dana išao na pecanje. I to je voleo. Međutim, dosadilo mu je s vremenom. Kad mu je deda juče umesto rođendanskog poklona dao pedeset evra, odmah je znao kako će ih potrošiti. Probudio se pre ostalih i otrčao na železničku stanicu. Taksista je pokušao da započne neki razgovor o komarcima koji su ove godine krvoločniji nego ikad, ali ne bi uspeo u tome ni da je vožnja trajala dvostruko duže, jer Branislav je bio suviše odsutan da bi ćaskao o insektima. Zverao je okolo kroz prozor obuzet snažnim osećajem da se posle dva meseca vratio u potpuno drugi grad. Istovremeno ga je mučilo to što je – posle svih dragih i bliskih ljudi: mame, tate, mlađeg brata, devojke i gomile prijatelja – sada, na kraju, izneverio i babu i dedu. Toliko se zgadio sebi u trenutku da je, ne sačekavši kusur, izleteo iz taksija i pojurio da nađe svog dilera i dovede se u red jednim brzim fiksom. Ništa na svetu ne grize tako uspešno grizu savesti kao heroin. Prošao je kroz dvorište gde je uvek neko dežurao na klupi, ali sada nije bilo nikog. Vrzmao se malo po kraju računajući da je možda čovek morao do WC-a ili nešto slično, ali kad se peti put vratio ne zatekavši nikog, neki sredovečan tip koji je pušio na prozoru u prizemlju doviknuo mu je: „Džabe ih tražiš. Najurio ih je komšija Rade pre neki dan i od tada ih nema.“ Branislav ga je pozdravio i zahvalio mu diskretnim klimanjem glave. Ostao je ipak da stoji pored klupe još neko vreme, ne zato što je bio nepoverljiv, nego zato što ponovo nije znao kuda bi pošao. Bila je ovo još jedna od brojnih situacija kada je shvatao koliko je

mobilni telefon korisna stvar i koliko je pogrešio kada ga je pre par meseci menjao za paketić. Krenuo je ipak dalje, misleći da je rešio da odloži još malo „šot“ i ode kući da vidi roditelje i brata, jer ih se baš zaželeo, ali onda se naglo predomislio kad je stigao nadomak zgrade, pa je zavrnuo ka Lemijevoj gajbi, mestu njegove džanki inicijacije. Međutim, već na sedmom koraku je čuo da ga neko doziva iz daljine, a pre nego što se zaustavio i okrenuo, znao je i ko je to. Tako krezubu i kreštavu euforiju mogao je da emituje samo čuveni Stiv, Steva Sibinkić – živa legenda, prvi metalac u gradu i dugogodišnji muzički i duhovni guru mnogih generacija koje su stasavale u kvartu. Sada je bio najobičnija olupina, ubistveno dosadan alkos koga su svi zaobilazili u širokom luku. Ljuštio je pivo ispred marketa od jutra do večeri i vrebao žrtve. Verovatno bi ga i Branislav sada izignoriseo da se nije još uvek jako dobro sećao onog dana i onog prosvetljenja kada je preslušao album *Master of Puppets* grupe *Metalika*, koji mu je Stiv gurnuo u ruke rekavši: „Poslušaj ovo, mali.“ To definitivno nije bila obična kasete, nego univerzalni ključ za vrata novih svetova, koje je Branislav potom sa žarom otkrivao.

„Jesi preslušô novi album AC/DC-ja, *Rock or Bust?*“, skoro da je vikao Stiv, ne sačekavši da se Branislav približi.

„Nisam, Stiv, je l' valja?“, upitao ga je malo kasnije Branislav pružajući ruku.

„Neuništivi su, čoveče, neuništivi!“, zarežao je oduševljeno Stiv i levom rukom pokazao đavolje rogove, jer mu je desna bila zauzeta pozdravljanjem.

„Jebote, Stiv, ti se ne menjaš.“

„A ja sam tebe jedva prepoznao. Šta ti se desilo, čoveče? Nabubrio si kô pasulj. Jesi za pivo? Ajde, mali, ja plaćam.“

Mada je neko vreme razmišljao, dok ga je Stiv gledao i lupkao po ramenu uporno ponavljajući: „Ja plaćam“, Branislav je na kraju ipak potvrdno klimnuo glavom. Odmah je Stiv potegao nekoliko preostalih gutljaja, ostatak prosuo iz flaše i odjurio u prodavnicu po novu turu. Puko posmatranje Stiva je za mnoge umelo da bude neverovatno urnebesno iskustvo jer je sa svakom proživljenom godinom bivao sve sličniji karikaturi. Visok i žgoljav tip blizu pedesete, s pivskim stomakom ispod totalno isprane majice, na kojoj se ipak još nazirao natpis *Slayer*, u dubokim *tenkama*, uskim *ranglericama* i prljavom, pocepanom gornjaku, punih usana, okrnjenih zuba, velikog nosa i neke tobože duge ali jako proređene plave kose koja je visila u par fronclji – slovenska verzija Džoiia Ramona.

„Jesi bio skoro na nekom dobrom rokanju?“ , pitao je Stiv pružajući Branislavu flašu piva koju je prethodno vešto otvorio drugom flašom.

„Pa ne baš, ali nešto mi govori da ti jesi.“

„Da ti pravo kažem, i nisam. Od *Motorheda* na Tvrđavi – ništa.“

„Šta? Bio si na Egzitu? Jebote, a toliko si mi kenjao što idem, ne mogu da verujem.“

„Jebiga, Beli, *Motorhed*! Morao sam. Ali otišao sam samo na Lemija i čim su otprašili, adio, pravac kuća.“

„Kakav si ti ludak, pa kako je bilo?“

„A kako može da bude na koncertu najbolje grupe svih vremena – najbolje!“

Onda je Stiv započeo poduži izveštaj opisujući detaljno atmosferu, pažljivo utvrđen redosled pesama, šta je Lemi govorio između, šta je imao na sebi, divio se gitaristi Filu Kembelu, njegovim kretnjama i solazama, oduševljavao bubnjarem, čak je i promuklo zapevao u nekoliko navrata, ali jako malo od toga je dopiralo do Branislava. Bledunjavo je pratio priču i povremeno klimao glavom, ali neprijatni zadržak koji ga je konstantno zapljuskivao svaku mu je misao fokusirao na komad mesa koji je očigledno dugo trulio negde u Stivovim ustima. Karakter tog smrada je bio tako opak a intenzitet toliki da Branislavu nimalo nije pomagalo to što je pivo držao nadomak nozdrva. Shvatio je na kraju da, ako želi da izbegne sigurnu smrt gušenjem, mora prekinuti Stiva i početi da priča nešto, bilo šta.

„Ja se, Stiv, poslednje tri godine rokam samo horsom. Ne slušam muziku, ne idem na koncerte, gitaru sam pre godinu dana uzeo malo da drombuljam, svirao je dva minuta i skontao da bi mogao da je prodam, a onda sam istog dana to i uradio. Kad se odradim, mogu da mi puste i Zdravka Čolića, jebe mi se. Inače, možda si i čuo, roditelji su me izbacili iz kuće pre dva meseca, pa sam otišao kod babe i dede na selo. Od tada sam čist, pa sam pomislio da se vratim kući samo nakratko, da ih obiđem... Al' u stvari ne mogu.“

„Pa si onda krenuo kod Lemija.“

„Ovaj... da, kad smo već kod *Motorheda*. Ha-ha... ha.“

„E pa imaš sreće, mali. Lemijeva gajba je otišla na doboš. Upali su prošlog meseca neki izvršitelji s policijom i izbacili